

N:o 31.

Af Herr **J. Sjöberg**: *Angående ändring i vissa delar af §§ 2 och 4 i bevillningsstadgan.*

Uti § 2 af bevillningsstadgan föreskrifves, bland annat, att för all inom riket belägen *fast egendom*, med undantag af statens, skall af egaren erläggas bevillning efter fastighetens uppskattade värde. Efter det vidare blifvit bestämdt det belopp, till hvilket sådan bevillning skall utgå, dels för *jordbruksfastighet* och dels för *all annan fastighet*, innehåller §:n vidare:

“Från utgörande af ofvanstående bevillning befrias menigheter, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk och barmhertighetsinrättningar för dem tillhöriga byggnader, — — — — —
— — äfvensom enskilda personer tillhöriga kyrkor och bönehus, så framt dessa i hyror eller på annat sätt icke lemna egaren någon inkomst; men i motsatt fall, uppskattas sådane byggnader till värde i förhållande till inkomstens belopp och utgöres bevillning därför efter ofvan bestämda grunder“ — — — — —

Enligt § 4 skall vid *uppskattningen* af fast egendom utsättas *särskilda värden*:

- a) i *stad*: å tomt, åbyggnad och jordegendom;
- b) på *landet* — — — — —

Ehuru af ordalydelsen i dessa §§ synes följa, att *tomterna* till de i § 2 omförmälda byggnader *i hvarje fall* skola åsättas värde och beskattas, hafva dock, så vidt känt är, allt ifrån år 1860 dylika tomter, när de användts för det med byggnaderna afsedda ändamål samt icke i hyror eller på annat sätt lemnat egaren någon inkomst, städse, i likhet med byggnaderna, fritagits från beskattning, utan att anmärkning deremot gjorts, hvarken af Kammarrättens revision eller af Riksdagens revisorer. Nu har emellertid, enligt uppgift, kronans ombud hos hufvudstadens pröfningskomité påyrkat sådana tomters beskattning och,

då nämnda komité lemnat yrkandet utan afseende, förklarar sig pligtig fullfölja detsamma i högre instanser. Vål synes osannolikt, att ett sådant yrkande skall kunna vinna bifall, enär ett godkännande af detsamma skulle hafva till följd, att t. ex. kyrkogårdar och skolhusgårdar förklarades beskattningsbara; men en ordalydelse, som ger stöd för en slik, mot all rimlighet stridande tolkning af författningen, synes böra undergå ändring; och jag tillåter mig derföre hemställa, att meranämnda § 2 måtte uti nu i fråga varande del erhålla följande lydelse:

Från utgörande af ofvanstående bevilning befrias menigheter, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk och barmhertighetsinrättningar för dem tillhöriga byggnader och tomter, regementens och officerscorpser vid mötesplatser för begagnande under mötena uppförda byggnader, äfvensom enskilda personer tillhöriga kyrkor och bönehus med till dessa hörande tomter, så framt sådana byggnader och tomter i hyror eller på annat sätt icke lemna egaren någon inkomst; men i motsatt fall, uppskattas *desamma* till värde i förhållande till inkomstens belopp och utgöres bevilning derför efter ofvan bestämda grunder. Från utgörande af ofvanstående bevilning befrias jemväl egare af kanal, jernväg och annan farväg för den mark, som upptages af kanal- och vägsträckan, äfvensom för sjelfva kanal- och vägbyggnaden, hvarunder, i fråga om jernvägar, stationshusen jemväl inbegripas.

Hvad angår den redan åberopade föreskriften i § 4, att vid uppskattning af fast egendom i stad skola utsättas "särskilda värden" å tomt, åbyggnad och jordegendom, är vordet anmärkt, att samma föreskrift oftast ej kunnat efter ordalydelsen iakttagas, emedan nöjaktig grund för och anledning till ett sådant utsättande af särskilda värden å förenämnda trenne slag af fast egendom, i allmänhet saknats. Med afseende derå, och då det väl icke bör antagas hafva varit lagstiftarens mening, att beskattningsmyndigheterna, sedan de på de i författningen stadgade grunder funnit och bestämt rigtiga värdet å egendomen i sin helhet, skola godtyckligt och ändamålslost fördela samma värde, hemställes vidare:

att i berörda § 4 mom. a) måtte efter ordet "jordegendom" införas orden: *så framt anledning till sådant särskiljande förefinnes.*

Stockholm den 22 Januari 1880.

J. Sjöberg.

N:o 32.

Af Herr **P. Hübinette:** *Angående ändring af 7 § 2 mom. bevillningsstadgan.*

Då en stor del af landets inbyggare, efter hvad jag har mig bekant, anser besynnerligt och orättvist att bevillningsstadgan på senare åren blifvit förändrad till tjänstemännens förmån, ehuru deras löner i så väsentlig mån förökats, så medgifver Bevillningsstadgans 7 § afdrag från deras till bevillning uppgifna inkomsters belopp, som obestriddligen äro att anse såsom kapitalbesparingar för framtiden, icke endast för sig utan ock för maka och barn, ty den afgift tjänsteman såsom sådan åligger utgöra till pensions-, enke- och pupill- eller annan understöds-kassa är ju en behållning som efter den grund reglementen föreskrifva tillfaller honom och hans familj i en fördelaktigare grad, än om en annan person utaf sina inkomster insätter i kapital- och försäkringsanstalter för att erhålla samma förmåner, som tjänstemän äro tillförsäkrade, ty tjänstemäns pensionsanstalter hafva erhållit stora bidrag, som icke privata anstalter bekommit eller kunna påräkna. Men om en industriidkare eller handtverkare skulle utaf sina kanhända mycket mindre inkomster insätta något belopp för att bereda sig eller anhöriga pension, så får intet afdrag på hans bevillning ega rum, ehuru syftmålet med insatserna äro alldeles desamma. Att tjänstemän äro ålagda